

Anita Albers

Refugium

294 sider

Brændpunkt Et spændende bekendtskab. Sprogligt hænger bogen rigtig godt sammen,, handlingen er vedkommende, og hovedpersonen udvikler sig, som man forventer det i en roman, der dybest set handler om selvudvikling.

Romanen handler om Juliane, der er halvvejs i livet. Nu er døtrene flyttet hjemmefra, og så har hun ikke længere lyst til ægtemanden Max, som hun lader sig separere fra. Det kan man jo nok nikke genkendende til. I denne roman bliver vi så præsenteret for et plot, hvor hovedpersonen arver sin mosters gård. Tilbage til barndommen, forstås, hun hopper på den og møder i købmandsbutikken sin barndomsven Janus. Drømmene fra dengang bliver forsøgt udlevet, og det er der kommet megen god skriviери ud af.

Anita Albert har før beriget os med skrivekunsten, f.eks. med både Nat og Feber, og det har hun gjort rigtig godt. Det samme er tilfældet med den nye her, der er fyldt med nærværende detaljerigdom og herlige dialoger. Om f.eks. mødet med en sælger af mobilabonnementer, der spærrer vejen for hende og siger De. Hendes reaktion på det er dejligt grænsesættende, kommer et stykke henne i bogen og er et godt udtryk for den menneskelige udvikling, Juliane har været igennem undervejs i romanen.

Umiddelbart efter mødet med telefonsælgeren løber hun ind i sin fraskilte Max, og de kan nu være sammen uden at råbe og skrike til hinanden. Igen personlig udvikling Der er fine, poetiske vendinger i bogen til at gøre sproget let med.

Alkoholens behagelige tyngde. Den velkendte længsel efter det trygge. Livets cyklus, eller frodig som en fugtig jungle. Det akavede øjeblik, da vi skal tage afsked, indfinder sig.

Sådan nogle vendinger.

Metaforerne er også på plads, idet Juliane får øje på en plet, hvor der engang stod et træ, og hvor der nu mangler noget. Det er jo, hvad der mangler i hendes eget liv.

En smuk roman. Hverdagsagtig og alligevel ophøjet på en rar måde.

Man føler sig godt tilpas i Anita Albers selskab.